Tornem-hi

Aquests dies tenim tendència a recordar amb cert aire de nostàlgia l'1 d'Octubre. Han passat quatre anys i encara no en tenim una lectura compartida. Tot i això, podem convenir que reivindicar l'1-O no pot ser un fre, sinó que ha de ser un motor per avançar. El referèndum d'autodeterminació de l'1-O va significar per a molts catalans i catalanes la primera experiència de desobediència civil amb un seguiment massiu. La preparació, tant de la logística del referèndum com de la defensa de les escoles, va ser el resultat de l'experiència acumulada en les lluites anticapitalistes i independentistes de les dècades anteriors, que va permetre una xarxa clandestina capaç de burlar les forces i cossos de seguretat de l'Estat, on es recuperaven velles aliances i se'n creaven de noves, socialitzant aquests coneixements arreu del territori.

L'1-O és el fruit d'una aposta comuna i col·lectiva que es va ampliar quan la repressió desfermada per l'Estat va passar a ser televisada i es compartia i viralitzava a les xarxes socials. La repressió va desencadenar la reacció contrària a la que buscava: veïnes i veïns de tots els pobles i ciutats, que no s'havien sentit interpel·lades abans pel referèndum, fruit de la voluntat d'alguns poders públics d'enfocar-ho en termes d'independència o unionisme i no en clau d'autodeterminació i sobirania, van sortir cap a les escoles en un impuls de solidaritat que reflecteix allò que moltes enquestes apunten: la majoria de la població s'identifica amb la clara defensa dels drets fonamentals i estan disposades a desafiar la lògica depredadora de l'estat en un context de lluita que s'emmarqui en la desobediència civil.

Quatre anys més tard encara tenim la possibilitat de mirar enrere per resseguir el fil de la història que ens pugui aportar eines i respostes per a l'embat que vindrà. El procés de lluita i acumulació de forces, que data d'uns inicis molt anteriors a la sentència sobre l'Estatut i la posterior mobilització massiva i que no beu només de la lluita independentista, no culmina en l'1-O, sinó que marca un punt d'inflexió que es transforma en la vaga general del 3-O.

El 3 d'octubre no va ser només una mobilització, és sobretot una jornada de vaga general amb alt seguiment, el major seguiment de les vagues generals dels darrers vint anys, en què es va prendre i demostrar consciència col·lectiva. Un encert del sindicalisme combatiu i de classe del país que ja els dies previs a l'1 d'octubre i emmarcats pel convenciment que l'Estat, amb tots els seus poders, no permetria mai l'exercici massiu de drets fonamentals, va intuir la bogeria repressiva i va començar a treballar la resposta. Un encert que va saber situar el debat en la impugnació del règim i situar la lluita per la República Catalana en un terreny favorable per a les aspiracions socials que compartim un ampli espectre de la societat.

És aquesta defensa de drets fonamentals juntament amb el context de lluita emmarcada en la desobediència que ens serveix per definir l'horitzó per a la culminació del procés d'autodeterminació. Un horitzó que ens ha de permetre, també, situar el debat sobre el dret a l'autodeterminació dels pobles sense estat a l'agenda política europea, en un moment en què també Escòcia treballa per a un nou referèndum d'autodeterminació.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 03-10-2021, Pàgina 7
-El Punt Avui. Nacional 03-10-2021, Pàgina 7

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2037464-tornem-hi.html